Németh Ákos

A vallomás

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 8. szám, 2019. február 22.

A gyász tompa hetei után – mikor úgy érezte, mély kútba zuhan, és élete a behúzott függönyök mögött növényi vegetálásra csökkent, nem mozdult ki, alig evett-ivott, telefont nem vett fel, és ő se hívott senkit – Icuka lassan megváltozott. Maga se tudta, szerette-e a férjét (néha gyűlölte, legyünk pontosak), bár a hiánya beteggé tette, de ez a hiány mostanra önsajnálattá torzult, és valami még rosszabbá, mikor meglátta a másik nőn a fekete kosztümöt.

– Na, most! Na, most mindjárt bevallja – gondolta Icuka, ahogy a zokogó Katalint nézte. Katalin, nem ám Kati, pláne Katika. – Na, te se leszel már fiatalabb, nézte dühvel az ötvenkét éves Icuka, aki már sok éve azt a fonnyadt, korán őszült, sápadt alakot mutatta, amit ma. Tudta persze pontosan, hány éves Katalin (negyvenhárom), még a születésnapját is tudta (július tizennyolc), sok évig okozott neki gyötrődést ez a nyárközepi nap, mert látta, hogy milyen titkos izgalmakat okoz, milyen rosszul leplezett készülődést valaki életében, akinek gondolnia sem lett volna szabad a szép Katalinra.